

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL

Széchenyi-utca 34-ik szám. SZELÉNYI és TÁRSA nyomdája.

A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő:

Dr. NEUMANN BERTALAN.

Társszerkesztő:

BUDAI JÓZSEF.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2-50 kor

Egyes szám ára 14 fill.

A függetlenségi és 48-as párt nagyválasztmánya márczius 21-én d. u. 3 órakor a csizmadia ipartársulat tanácskozási termében gyűlést tart, melyre a választmány tagjai ez uton hívatnak meg.

Az elnökség.

Lajtháninenni és lajthántuli osztrákok.

„Azt hiszem, hogy a nemzetek állami fejlődése nem akasztható meg. Ha a montenegrói fejedelem birtoka eléri a tenger partját, ha a maczedónok külön állami létet akarnak. Magyarországot sem fogjuk megakadályozhatni abban, hogy megszerezzék, a mire állami önállóságuknak szüksége van. Nekünk csak arra kell ügyelnünk, hogy ennek az önállóságnak az előkészületeiért ne fizessünk nagyon sok osztrák pénzt.”

Ezeket a szavakat egy lajthántuli osztrák képviselő. Lemisch mondta az osztrák Reichsratban. Olyan őszinte nyilatkozat, hogy magyar embernek nagyon is érdemes fölötte elgondolkozni.

Mit is mond csak Lemisch?

Először is, hogy Magyarországot ok, az osztrákok nem fogják megakadályozhatni abban, hogy meg ne szerezze állami önállóságát.

Ez elég őszintén van mondva. Az osztrák elismeri, a mit bevallani sehogysem akarunk, hogy *államilag nem vagyunk önállóak.*

Kiknek áll érdekében államiságunk kifejlődését gátolni? A kiknek szolgál vagyunk: az osztrákoknak. Ők azonban érzik erejük hiányát és őszintén, becsületesen bevallják, hogy hazánk önállóságának kivívását megakasztani nem tudják. *Sőt a jogunkat is elismerik ehhez.* Ha Montenegro független lehet, ha Maczedonia állami létet követel magának, akkor Magyarországnak is joga van hozzá. Így beszél a lajthántuli osztrák képviselő hazánk jogáról és

arról a küzdelemről, melyet most folytat az ellenzék.

Lássuk már most, mit mondanak Magyarország jogairól a lajtháninenni osztrákok, vagyis a szabadelvűek.

Először is a magyar király felségjoga alá helyezik a hadsereg nyelvét.

Ez eddig helyes. Mert hát, ha van magyar hadsereg, annak szervezete és jogai csakis a magyar király jogkörébe és felségjoga alá tartoznak. Semmi köze ahhoz az osztrák császárnak.

A magyar király felségjogából csakis a magyar vezényszó joga következhetik. Örül, avagy esztelen, ki ezt tagadni merésze.

És mit látunk?

Eléáll egy hisztériában szenvedő, enervált, degenerált grófi sarjadék: ifj. gróf Andrássy Gyula és vékony, száraz kezekkel, melyek nemhogy az ősi kardot, de a tollat is csak nehezen bírják vezetni a papíron — könyvet ír a hazája elévülhetetlen szent jogai ellen.

Könyvet ír, melyben azt bizonyítja, hogy *Magyarország független nem lehet soha, nincs joga hozzá. És ebben a könyvben szemrehányásokat tesz a nemzetnek, hogy jogaiából nem áldozott eleget föl az uralkodó háznak (!)* Nincs jogunk önálló hadsereghez, nincs jogunk magyar katonáknak magyar kommandót követelni, ne áldozzunk önálló bankról, önálló vámterületről, mert semmihez sincs jogunk. Mindezeket a jogokat az ő közkölségen megszobroztott apja 67-ben az osztráknak örökre feladta. Az ő apja pedig olyan böles ember volt, hogy alkotásai a halhatatlanságot is tulélik három héttel. Erre tanít bennünket híres könyvében a vézna grófocska.

Az ember azt hihetné, hogy az ilyen magyar Lustkandelt a könyve megjelenése után rögtön a polondok házába zárják, pedig dehogy. Megteszik őket akadémiai tagoknak.

Ott már jó helyük van. A magyar tudományos akadémia a szellemi rokantak menedékháza.

Olyan jól esik azoknak a szürke aka-

démikusoknak hozzádörzsölni *egy igazi született mágnáskollegához.* Képesek ezért mindenre. Még arra is, hogy a nemzeti lét elévülhetlen jogait megrugdosó ostobaságot kiválóságnak kikiáltásák.

A förtelmes pajtáskodás, mely ott folyik, csak undort kelt a magyar lélekben. Bezzeg beválasztja oda a Gyulai-Szász kompánia a Varga Gyulákat, Kozma Andorokat és a többi tuczat poétákat. De Herman Ottónak, Kossuth Lajosnak nem volt ott helye. Igazuk van: érezték az akadémikus urak, hogy ezek a nagyok sehogy sem illettek és illenek közéjük. Őket az ifj. Andrássy Gyulák szelleme és hazafisága illeti meg.

De nem a vézna gróf az egyetlen csodabogár, ki letagadja hazája örök szent jogait, ki mint undok hernyó a virágot, felfalja a nemzeti reményeket. Nézzétek, ott van Tisza Pista, Hieronymi. *Ott van Láng Lajos, ki a kvótábizottsággal szemben egy röpiratban azt vitatta, hogy Magyarországot nagyobb kvótaarány illeti meg, mint minőt a magyar bizottság kiszámított.* Ha ez nem a nemzeti érdekek legnyomorultabb, legaljasabb elárulása, akkor én nem tudom, mi az árulás. És ez az áruló, ki az osztrák kapzsiságnak az utját egyengette, ki arra dolgozott, hogy a telhetetlen osztrák végkép kizsákmányolja hazánkat, az árulásért mit kapott? Kinevezték miniszternek. Óh, a bécsi körök megjutalmazták a nemzet *leghűlenebb* fiait.

Ezek az „*utóajánlat beadói*“, mint valami átok, ránehezednek a nemzeti jogokra. Folyton *lefelé licitálnak* az udvarnál, a bécsi köröknél. Ezért anynyira kedvesek előttük.

Azt vitatják, hogy nekünk nincs jogunk semmi máshoz, csak ahhoz, hogy barom módjára, vakon és bután huzzuk az osztrák jármát, egész a végkimerülésig. Ők a miniszteri állásban szívesen vállalkoznak az ökorhajcsár szerepére. Felülnek a szekérre, mely nemzeti vagyónkat Bécs felé viszi s a szép miniszteri fizetést, meg a nyugdíjat zsebrerakva, biztatgatják ostorral

Uj üzlet
Miskolczon

Elegáns és olcsó ruhák.

PATAKI SOMA

férfi-, fiu- és gyermekruha-áruháza
Miskolcz, Széchenyi-u. 41. Mahr-ház.

Elvem szolid kiszolgálás.

Felhívom a n. érd. közönség figyelmét naponta érkező ujdonságaimra.

Óriási nagy választék.

Uj üzlet
Miskolczon

a nemzetet: előre, Bécs felé, mert így akarják a gaz és buta bécsi körök, kik minket a béres szerepre felfogadtak.

Mondok valamit: cseréljük el Lemisch osztrák képviselővel a lajtháninenni osztrákokat. Mi odaadjuk Lemischért: Hye-ronimit, Lángot, Andrásyt és Tisza Pistát együttvéve. Ott a helyük, mert hiszen ők, lám, osztrákabbak az osztráknál. Lemisch elismeri, ők letagadják hazánk jogát a függetlenséghez.

Ments meg uram bennünket a *lajtháninenni osztrákoktól*. A lajthántuliakkal majd csak elbánunk valahogy!

A ezár reformál.*

(Ezt a nem létező orosz szerzőtől származó kis elbeszélést azért közöljük, hogy bemutassuk olvasóinknak, mennyire szükség van reformokra — Muszkaországban, esetleges vonatkozás a magyar színészegyesület határozatára, a vidéki színügyi bizottságok ellen, a mennyiben észrevehető — merő vélotionosság, mivel az orosz szerző nem is ismerheti a mi viszonyainkat.)

I

Az ispravniknál.

Ilo Urbanovics ispravniknál a szokásos szerdai arakozás alkalmával alázatosan, ruhatára legszebb darabjával ékesítve, beállit Iván Ivanovics, az aranylánczos komédiás-direktor. Aranyláncza nevezetessé teszi a kazáni kerület összes csepürögői előtt, mert nemcsak arra vall, hogy Iván Ivanovics jó módra tett szert a művészet rögs mezején, hanem kiváló hatást gyakorol minden olyan esetben, a melyben a művészetnek szüksége van hatósági elnézésre.

Most is az ispravnik, a ki pedig valóságos füsttengerben uszik s már a pipája kupakjáig sem lát a szorgalmas arakozástól, kidobatta volna a háborgató

* A „Hét” szépirodalmi hetilap f. hó 15-iki számából.

TÁRCSA.

Nehéz sor.

*Bizony Isten nehéz sor a mi sorsunk:
Baj, ha szólunk, az is baj, ha hallgatunk.
Innen-onnan nyíltan meg kell tagadni,
Hogy a magyar — magyar akar maradni.*

*Uram király, hidd el, jobb is lehetnél,
Jobb volnál, ha minket jobban szeretnél.
Dalban igaz, a „legelső magyar” vagy,
Azért, uram, lehetnél te magyarabb!*

Endrődi Sándor.

A hangulatok koldusa.

Irta; *Vértesy Gyula.*

Hatvan even is túl volt már, ámbár ő maga erősen ragaszkodott az ötvenhez, — csak néha szólta el magát, mikor arról kezdett el beszélni, hogy a szabadságharcz alatt hol járt ő mint diágyerek s hogy az apja hogy hozta haza Miskolcra parasztszekéren zsákok alatt, mert mindenáron be akart honvéddnek állni s formalisan megkellett őt szökettetni a sorozóbizottság előtt. Csak ilyenkor árulta el az öreg, hogy ő bizony a hetven felé bandukolt már.

Hanem azért még mindig szerelmes his-

látogatót, ha elébe nem csillan az Iván Ivanovics aranyláncza.

— Atyuska, szól ez, mélyen hajlongva az ispravnik és külön annak kutyája előtt, a ki kibujván az asztal alól, egy darabot kitépett a nadrágja szárából — Isten adjon neked egészséget és hosszú életet, zavartalan örömet és semmi bánatot. Az én nyomorult truppom küldött ide, a te magas színed elé, ne terheltelessel megengedni, hogy a te városodban két hónapra felüthessük Thália templomát.

Ez a rövid, de válogatott szónoklat szinte gyújtó hatással volt az egybegyűlt társaságra. Az ispravnik maga, kinek nem is volt arca, csak egy nagy orra és körülötte áthatlan, vörös szakál rengetege, hirtelen előrehajolt, hogy pipája a földre koppant. Ondovics, a csendőrfőhadnagy egy csinos harminczöt éves ember, a kinek a kormányzó megtévedt leánya jutott feleségül, a ki a házasság révén megtérése jeléül hirtelen megcsunyult, egy ugrással az aranylánczos igazgató előtt termett és kezét nyújtott neki, de magához térvén, rögtön rácsapott Iván Ivanovics szőrös mancsára, mormogván:

— Micsoda szemtelenség!

Ott volt Alexi Pandorow is, a bénalábu törvényszéki bíró, a ki egyben a vallásos népkonyha elnöke, ez keresztet vetett magára és felháborodva mondotta:

— A pestist akarják behurcolni!

És ott volt a városi igazgatás minden kisebb és nagyobbrangu kitűnősége, a kik általános halló kiáltással fogadták Iván Ivanovics instancziáját. Mert meg kell vallanom magamnak a kis városban igen nagy az unalom s színház után már régen vágyakozott az intelligencia, de két éven át üresen állt a városi színházépület, mert a ki

színházba járó ember csak akadt, annak szerződés szerint mindnek joga volt: vagy hetenként hatszor ingyen páholyra, avagy hetenként hétszer földszinti zsöl-lére.

Az ispravnik hamarosan hivatalos ránczokba szedte homlokát, pipáját újból megtöltötte és azt mondotta:

— A mit te most elköveltél, hogy hivatlanul betolakodtál hivatalos helyiségembe, voltaképen óriási szemtelenség, de mivel tudom, hogy a színházigazgató, természeténél fogva szemtelen, alávaló disznó, hát elnézem ezt a bűndet. A vallásos népkonyha javára azonban le fogsz fizetni huszonöt rubelt.

Iván Ivanovics mosolygott az ispravnik elmésségén s a huszonöt rubelt nyomban leolvasta az asztalra.

— Ugy látom, intelligens ember vagy — szól az ispravnik és nagylelkűen Ivanovicsnak is oda nyújtott egy pohár arakot, szívesen veszem, ha a művészet vezetője intelligens ember, mert föltehető, hogy színészei sem szemenszedett barmok és tudatlan naplopók, a színésznői pedig — nohát erről nem is jó beszélni.

— Atyuska, szól szemhunyorgatva Iván Ivanovics, az én színészeim mind a moszkvai egyetememen jártak, a színésznőim pedig . . . de erről már igazán nem jó beszélni, azokat látni kell.

— Szépek? — kérdi a bénalábu Pandorow, a vallásos népkonyha elnöke.

— Erkölcösök? — kérdi szigorú arcuzal a fiatal csendőrfőhadnagy, a kinek volt oka sulyt vetni a női erény szeplőtlenségére.

— Az nekem mindegy! — kiállt az ispravnik, csak értelmesek legyenek, tudjanak szépen énekelni és táncolni, a többire majd megtanitom én. Hátlásuk csak, elhoztad a társulatod névsorát?

tóriákat írta és olyan bohém-életet élt, mint akarmelyikünk a fiatal írók közül. Napról napra, azaz tárczáról-tárczára élt. Ha eladta a dolgát, volt ebéd, ha nem adta, nem volt.

Biz' ez keserves állapot lehetett! Sajnálunk is az öreget és úgy néztünk reá, mintha az ő szomorú sorsából a mi jövőnket olvashatnók ki.

De ezt csak mi gondoltuk így! Ő a világot sem panaszkodott volna soha egy szóval sem. Többnyire olyan jókedvű és vidám volt, mintha neki lenne a világon a legjobb dolga és a legbiztosabb állása. Rendesen ő anekdotázott és mulattatott minket.

— Mert az embereknek — szokta volt mondogatni — az a legnagyobb jótevője, aki megkacagatja őket. Sirni ugyanis mindenkinek van elég oka, ahhoz nincs szükség harmadikra. Hanem egy este ugyancsak nem volt kedve hozzá, hogy minket mulattasson.

Szóltanul ült az asztal mellett és lassan szopogatta a maga három deczi borát.

— Nagyon unalmas egy öreg ur, — jelentették ki a fluk egyhangulag s felszedelőzködtek s engem magamat hagytak velem.

— Hát te nem mégy el? Te nem tartod azt, hogy a magamfajta vén emberrel csak akkor érdemes együtt lenni, ha az bolondot csinál magából?

— Nem, Sőt úgy szeretnék veled, bátyám

komolyan beszélni. Mondanál valamit az életedről, a céljaidról, a multadról.

— Érdekelne? Meg akarnád írni?

— Nem. Tanulni akarnék. Hogy ne induljak én is utánad. Mert a te utad nagyon szomorú lehetett.

— Nem volt az! Akkor legalább nem láttam annak. Csak most, hogy visszanezék rá. Hát tanulni akarsz? Hiába akarsz. Ha a természeted kerget, jösz utánam. S read is elkövetkezik az az irtózatós óra, ami reám ma következett el. Azt mondták, hogy nem kell az írásom. Kiment a divatból az is, a mit írok, meg az is, ahogy megírom. Eddig is azt mondták, hogy csak szájalomból adták ki a tárczáimat. De többé nem kellene. Így mondták. S igazuk volt! Én is érzem, hogy kimentem a divatból. S így megy ki minden kis tehetség. No, ne nézz rám olyan furcsán. Most nem akarok ostobául cselekedni. Nem adom a méltatlanul mellőzött nagy író. Őszinte leszek. Mert az életben legalább egyszer mindenki őszinte. Többnyire olyankor, mikor temetni készül. Bennem is meghalt valami! Sejtem a jövőt, Senki és semmi se voltam. Már most meghaltam. Az a fiatal író, aki visszaadta a tárczámat, az volt a temető-papom:

— Ócskaságokat ír, öregem. Valami újabbat, jobbat!

— Itt van — mondja mély hajlongással Iván Ivanovics.

— Ez semmi, elhoztad a fotografiákat?

— Itt vannak — mondja még mélyebb hajlongással Iván Ivanovics.

A társaság elmerült a hivatalos vizsgálatba.

— Ez a madárijesztő mit keres itt?

— Kérde az ispravnik.

— Atyuska — mondja lelkendezve Iván Ivanovics — igazad van, a jószágos istenke megfélekedeztet róla, mikor a női bajokat osztogatta, de csak hallanád énekelni, Oroszországban nincs az övénél szebb hang. Olvasztott arany és kristályos ezüst.

— Pokolba vele! kiált a csendőrfőhadnagy — közegészségellenes arcokat nem tűrünk el.

— Ugy van — szól az ispravnik — ezt a madárijesztőt tedd ki a kordérból, s szerezz helyette mást. Például itt van ez, ostoba fajankó, nem is látod ezt a gyönyörű virágszálat? Nem becsülöm többre, tizenhat évesnél.

— Jó szemed van, atyuska, csak hogy ez Mária Ivanovna, most fog először színpadra lépni és én a karba vettem bele, mivel még éppenséggel nem tud semmit és a hangja is annyi, mint a semmi.

Az ispravnik összecsapta a kezét.

— Ilyen emberekre van bizva a hazai művészet! — kiáltott felháborodva, ember vagy te, vagy kutya? Hát nézz ide, itt városunk legnagyobb elméi vannak együtt, nyilatkozzanak ők: uraim, ki tud többet, ez a vén satrafa, vagy ez az üde rózsaszál?

— A rózsaszál, a rózsaszál! — harogott kórusban a város intelligenciája.

— Hallottad — szól hivatalos komolysággal az ispravnik — ha városunkban játszani akarsz, akkor tartsd magad a mi fokozottabb igényeinkhez,

a madárijesztőt ne hozd be, első énekesnőnek pedig megteszed Mária Ivanovná. Érted?

— Értettem, atyuska.

— Mégis csak boszantó, hogy ha hozzánk jön egy ilyen élhetetlen ember, nekünk kell még a társulatát is szervezni.

És szervezték tovább a társulatot. Némelyiket elvetették s másikat követték a helyébe, az egyiket degradálták, a másikat előléptették. Mikor már végimentek az egész soron, a vallásos népkönyha elnöke emelt még szót és ezt mondta:

— Így a társulat szépen és a művészet szabályai szerint szervezve van, de van egy nagy hiánya és ez az erkölcsi prestige. Már pedig asszonyainknak és tisztességes családainknak biztosítékot kell nyújtanunk arra nézve, hogy a színház kifogástalanul erkölcsös muzsateplom, a hova minden aggodalom nélkül elmehetünk szórakozni. Már most van nekem egy unokanővérem, a ki ifjabb korában művészi hajlamokat táplált, most pedig a vallásos népkönyha gazdasszonya, igen silány fizetés mellett. Ha ezt a köztisztületben álló hölgyet szerződtesd drámai hősnőnek, a színház erkölcsi reputációja meg lesz mentve.

— Helyes — szól az ispravnik — a madárijesztő helyett tehát szerződtesd fogod a vallásos népkönyha kitűnő gazdasszonyát és fizetsz neki egy évre kétezer rubelt.

— De atyuskám — véli Iván Ivanovics — mit csináljak én a népkönyha kitűnő gazdasszonyával?

— Mindennapra kiteszed nevét a színlapra és ezzel punktum.

Iván Ivanovics ebbe is beleegyezett.

— Most pedig urak, szervezni fogjuk az ellenőrzést. Mindennap más valaki

végzi a felügyeletet a színpadon. Ehhez képest mindenkinek egy helyiséget kell biztosítani, ahol fáradaimait kipihenhesse. Mivel pedig a mellékhelyiségeket a színésznők foglalják le öltözködés céljából s mivel az erkölcs nem engedi meg, hogy a férfiak öltözőjében végezzék ezt a mellőzhetetlen műtétet, hát a felügyelő bizottság tagjai beérik azzal, hogy egy-egy öltözőben is szerényen meghuzódnak. A beosztás mindjárt meg fog történni, urak, válaszszaanak hölgyek szerint inspekciós helyet, te pedig direktor, értesíteni fogod az illető hölgyeket, hogy ehhez a beosztáshoz tartsák magukat.

II.

Iván Ivanovicsnál.

Mária Ivanovna belép. Iván Ivanovics elébe megy, megfogja a kezét és a divánra ülteti.

— Gyere galambom, ugy-e, ez puha diván? Ölelj meg hamar, aztán olyat mondok, hogy kibújsz rózsás bőrből örömdobban.

Mária Ivanovna elfogultan és félénken, kissé undorodva is, enged a kínálásnak.

— Hát lelkem Máriám, tudod, hogy én nagy jóakaród vagyok és imádom szép szemedet, csakis a szép szemedért fogadtalak a társulatomba tizenöt rubel havi fizetéssel, de ha jól viseled magadat és kissé barátságosabban csucsoritod felém a szácskádat, hát még többet is teszek. Megteszlek például primadonának és adok ötven rubelt havonta.

Mária Ivanovna elszedül az ajánlattól és elképedve rebegi:

— Mit akar velem, igazgató ur?

Iván Ivanovics pedig átfogja a derekát és magához szorítja:

— Mit akarok veled? Az égis akarlak emelni, mert te szép és kedves vagy és azt akarom . . .

Eltemetett. S talán azért leszek most olyan őszinte hozzád. Mert az ember olyankor kap őszinteségi rohamokat, mikor úgy megsejt valamit az örök elmulásból, mikor a halántékán érez valamit a tulvilági végtelen mezőkről jövő fuvalmaktól. Nem kaczerkodás ez a halállal, de a kikerülhetlenül közelgő vég megsejtése. Hallgass rám s ha lehet, okulj az én példámon.

. . . A legnagyobb ostobaság az, ha valaki igazi nagy tehetség nélkül író akar lenni. Inkább menjen el napszámosnak vagy napi-dijasnak. Vagy akárminek, mert bármelyik pályán sokkal többre megy, sokkal kisebb munkával. Más országban, ahol nagyobb a szellemi étvágy, szükség van a kis írókra is, fel lehet őket reggelizni megvacsorázni de nálunk nincs általános szellemi étvágy, egy-két embert érdekel az irodalom s azután csak jó dolgokat akar olvasni. Az ilyen magamfajta ember inaktív munkát végzett egész életében. Olyat termeltem, amire senkinek sem volt szüksége.

S miért? Mert odadobjuk életünk tava-szán egy pár frázisért, egy pár hangulatért cserébe az élet minden komoly célját, minden reális alapját. Illúziókban élünk, a hangulatok rabjai vagyunk s végül ezek koldusai leszünk. Az élet becsap egy pár illúzióval. S mi azt hisszük, hogy ez minden!

Persze csak addig, amíg fiatalok vagyunk, Később, mikor az illúziók köpenye szétfoszlik s mi dideregni kezdünk, akkor látjuk, hogy milyen céltalan volt az életünk, de mit ér már akkor látni, ha addig nem láttunk! Azaz, hogy láttunk, csak hogy nem az életet láttuk, hanem csillogó, fényes, megvesztegető hangulatait az írói pálya elejének.

A dicsőség és szerelem káprázatos jelszavai lobogtak a lobogóinkon, mikor ráléptünk arra az utra, melyen azt hittük, hogy erdőszámra találjuk a babérfákat.

Otthagytam az egyetemet s felcsaptam írónak! Ha ott nem hagyom s elmegyek hivatalnoknak, ma kegyelmes ur is lehetnék. Így pedig ma azt sem tudom, hogy holnapra lesz-e mit ennem.

De ki gondolt volna arra akkor? Fiatal, csinos legény voltam s hozzá író! A „Fővárosi Lapok“-ból meg a „Hölgyfutár“-ból ismerték a nevemet. Rakásra kaptam a szerelmes leveleket s a híres császárfürdői bállok, minden bál után szinte az atillámra tüzködhettem volna a meghódított sziveket, a kotillion-jelvények mellé.

A szerelem, a nők érdeklődése ez, ez az a méreg, amely elkábítja a fiatal embereket. Egypár asszony, egypár leány elkapat minket s azt hisszük, ez a dicsőség.

Pedig hát a dicsőség, az igazi, nagy di-

csőség, az annál messzebb távolodik tőlünk, mennél közelebb jönnek az asszonyok, leányok.

De ki gondolt akkor arra, hogy nem az az igazi dicsőség? Éltünk a hangulatoknak s boldogok voltunk. Divatban voltunk, dolgunkat olvasták, elég jól meg is fizették és miénk volt a világ szebbik fele.

Ma talán már nem is rajonganak úgy az írókért. De akkor, ah, akkor boldog volt, aki közelünkben lehetett. Különben talán most is rajonganak. Értetek, fiatal legényekért. Csak mi haltunk meg, mi vén, kopott legények!

Hogy szerettek, hogy kényeztettek! S én, mint valami kényur, úgy fogadtam a hódolatokat. Milyen boldog házasságot köthettem volna, de persze azt hittük, hogy az írónak nem való a házasság.

— Nyűg a tehetségen. Nem enged repülni, földhöz köt!

Óh, milyen ostoba beszédek voltak! Nem tudtunk így se repülni. Az igazi tehetséget nem köti le semmi! De persze, ezt is későn látja be az ember. Akkor, amikor már vége mindennek s itt állunk az élet végén, kifosztva az illúziókból, a hangulatokból, mindenből.

Elhallgatott az öreg. Megitta három deczi borának utolsó cseppjeit s készülődött hazafelé:

— Soha! kiált Mária Ivanovna, inkább megyek vissza Moszkvába, gyereket dajkálni.

— Soha? — ismétli az igazgató, ez holnapután jelent.

*

Két nappal később Mária Ivanovna csakugyan primadonna volt.

— Most pedig hallgass ide galambom, az ispravniknak nagyon tetszel, az ispravnik minden este a te öltöződben fog pihenni, te pedig tudni fogod mivel tartozik egy művész az ispravniknak. De figyelméztetek ne csinálj nagy teketóriát, mint én velem, mert az ispravniknak legcsekélyebb panaszára úgy elcsaplak, hogy a szemed is kifut. Ertetted?

A szép Mária szomorú szeméből kiszökött a könny, de megértette.

Simplex.

Uj miskolci speciálítás. Eddig csak a kocsonyánkról és a 999 csizmadiánkról ismert bennünket a világ; úgy halljuk azonban, hogy nemsokára hozzájutunk a harmadik országra szóló nevezetességhez is. Egy könyvkereskedőnek ugyanis az az ötlete támadott, hogy képes levelezőlapon a színügyi bizottságot megörökíti. A terv nem rossz és tekintve az országos érdeklődést, melyet a bizottság működése ránk irányított, biztos haszonnal is kecsegtet. Gratulálunk a könyvkereskedő élelmességéhez!

A zászló.

(Elmélkedések Márczius 15-ike után.)

Tudjátok-e mi a zászló?

A zászló az a mindenható jelvény minden nemzet fiának, mely már születésénél

— Milyen rideg dolog lehet most hazamenni s otthon egyedül üldögelni! Szegény öreg barátom!

— Óh nem! Sőt ellenkezőleg! — kiáltott fel egyszerre, más hangba csapva át. Ez az egy gyönyörűségem megvan még! Otthon, egyedül, előszedem az emlékeimet, az arcképeket, a leveleket, a száraz virágokat, elolvasom a régi, régi fakult papirosra irt szerelmes verseket s elém jönnek mind, mind a szőkék, a barnák, úgy, ahogy utóljára láttam őket: ifjaknak, szépeknek; mind jönnek s hozzájuk kezükben a koszorukat, ajkaikon a csókukat... S ilyenkor úgy érzem, hogy még sem éltem hiába! Megmaradtak az emlékeim, fényes, ragyogó napok emlékei.

Másnak annyija se marad az élet végére. Eh, mit is lamentálok. Nem sajnálom az életemet! Ha újra születnék is, így élném végig az életet. Bolondul, céltalanul, de szépen. Akkor is író lennék s nem hivatalnok. Szép, mégis szép a mi életünk...

A szeme ragyogott s egy pár szál ősz hajszála közé olyan mozdulattal mélyesztette a kezét, mintha még meglenne hullámos, göndör barna haja s azt akarná költői rendtelenségbe kuszálni.

De mikor azután a keze végigcsuszott a sima koponyán, mégis megint elszomorodott s busan tette hozzá:

— Szép, szép! Hátha még megmaradna az embernek a haja...

fogva arra inti, hogy felemelése alkalmával érte harcoljon; ha kell, meghaljon.

És valahányszor a magyar háromszínű trikolorját észre veszi, a hazafias lángoló dicsősége felébred szívében és elhangoztatja a halhatatlan költő örökös jelszavát: „Hazádnak rendületlenül légy hive...”

És valamint a Kalifa próféta zászlóbonattal fellelkesíti hiveit a harczra, úgy a magyar is talpra ébred, midőn látványára kész a hazáért meghalni.

Ezen elmélkedésnek engedtem gondolatimat, midőn vasárnap reggel a Korona kávéházban egy idegen ajku ember következőleg szólt hozzám:

— Ugy látszik, hogy e város lakói nem igen törődnek a mai hazafias ünnepélyvel.

— Miért? kérdem.

— Nagyon sok házon hiányzik a zászló, Ilyesféle nálunk nem történhetik.

Kimentem az utcára, sajnós, az idegen uri embernek igaza volt.

Még a városháztéri sarkon levő kétemeletes palota is zászló nélkül tündökölt!

Ismét visszamentem helyemre, s gondolataim, tekintetem az Avasra szállt.

Látom a díszes kis Bachus templomokat, melyek téli álmaikból felébredve, örülnek, hogy környéküket ismét borítani fogja a zöld pázsit és szerettek volna, a mai napon külsőleg is feldiszítve hozzájárulni az ünnep magasztosságához.

Észrevehető az az ősi istenháza, melyben a számos és díszes közönség végzi háláját, de külsőleg csak a tornyán egy keskeny háromszínű zászlócska látható.

Észrevehetőek voltak továbbá az Erzsébet-tér házain oly zászlók, melyek deplimált hangulatot gerjesztettek fel bennem.

Semmi diszitmény! semmi ünnepi látszat!

Ugy látszik, mintha csak a test lélek nélkül hirdetné e nap horderejét!

De mit látok!

Két szomszédos köobeliszk megmozdul, alatta feltárul két alak és száll fel, közelednek egymáshoz, kezet nyujtanak egymásnak, megölelik egymást...

Az egyik megszólalt:

— Hát mi nem éltünk akkor? Hát mi nem teljesítettük kötelességünket?

— Mire a másik mosolyogva válaszol:

— De mesteré a jutalom.

Egyszerre zeneszó és dal felébresztett álmomból...

Isten áld meg a magyart!

Hönigsberg Márk.

Házalás tuczatmázolásokkal.

Egy ügynök jár városunkban, tuczatmázolásokkal házalva és azzal állít be mindenüvé, hogy a budapesti *Wodianer és fiai* (Lampel Róbert) cég nevében és a *közoktatásügyi minisztérium megbízásából* árulja olesó portékáit.

Ezek a portékák pedig olyan fajta tuczatmázolások, aminőkkel harmadéve *Julius Beck* bécsi „képgyára” tett kísérletet hazánkban, egyenesen utazván a magyar közönség tájékozatlanságára, műérzékének fogyatékoságára és ezek révén egyenesen a zsebére.

A *Wodianer* (Lampel) cég állítólagos kiküldött ügynöke, név szerint Kovács Gábor is ilyen üzletben járja városunkat. Mikor rész állításainak a bizonyítékait kértük tőle, sem a nevezett cégtől, sem a közoktatási

minisztériumtól megbízó levelet, sem a képek jegyzékét felmutatni nem tudta. E helyett azzal állt elő, hogy nem szükséges a képhez semmi igazolás; elég, ha egy eredeti olajfestmény megtetszik valakinek és 10 forintot nem sokal érte. Hát az bizonyos igaz, hogy egy *eredeti olajfestményért 10 forintot* nem sokal érte. Csakhogy a nevezett ügynök portékái csak annyiban eredetiek, amennyiben olajfestékekkel vászonra vannak kenve és olyan magyar nevek vannak alájok jegyezve, aminőket eddig soha sem hallottunk. Eredetibb azonban az, hogy 10 forintjával *eredeti magyar műértéket* akarna ez az ügynök átjékoztatlan magyar közönség nyakába varrni. Legeredetibb azonban az, hogy mindezt egy fővárosi első rangú *könyvkiadó cég* és a közoktatási kormány megbízásának hangoztatása mellett cselekszi. Kétkelünk, hogy ama tekintélyes cég ilyen üzletre vállalkoznék. De azt meg egyáltalán nem hiszszük, hogy a közoktatásügyi minisztériumnak bárminő köze is volna ehhez az üzlethez, melyre eze-nel felhívjuk a rendőrség figyelmét.

Egyben óvatosságra intjük városunk közönségét, hogy a merész ügynöknek föl ne üljön.

A déli órák alatt telefon utján megkérdeztem a *Wodianer* féle könyvkiadó céget, amely is erről az üzletről semmit sem tud és egyben felkért, hogy a rendőrség figyelmébe ajánljam a hazug czimek alatt házaló kép vigézet. Ezt én nyomban meg is tettem.

—ss.

UJDONSÁGOK.

Tájékoztató:

Márcz. 25. A Kereskedelmi Betegségélyző Pénztár közgyűlése d. u. 2 órakor.

Április 5. A színház r. t. közgyűlése.

— **Kossuth Lajos halálának évfordulója.** Szent emlékek áhitatától megilletétszível gondoljuk el, hogy tegnap immár kilenczedszer fordult az év ama szomorú napóta, hogy a turini távirat meghozta a gyászhirot: minden magyarnak édes apja meghalt, Kossuth Lajos örökre lehunyta szemét. — Azóta márczius huszadika gyásznak, kegyeletünknek és megemlékezésünknek fájdalmas ünnepnapjává lett. Nincsen olyan magyar, aki szívében, vagy gondolatában ne mondana egy csöndes imát érte, aki legnagyobb, legcsodásabb jelenség volt mindnyájunk között.

— **A király otthon.** A király csütörtökön délután hosszas kihallgatáson fogadta a magyar érzelmeiről híres br. Fehérváryt, ezután pedig kíséretével együtt Bécsbe *hazautazott*. Őszintén sajnáljuk, hogy ilyen rövidre szabja nálunk a *látogatásait*.

— **Személyi hír.** *Vörös László* nyug. államtitkár csütörtökön városunkban időzött.

— **Miniszteri elismerés.** *Weidlich Pál* miskolci fűszerkereskedő a Kereskedelmi és Iparkamaránál három éven át évi 300 korona ösztöndíjat ajánlott fel kereskedelmi ifjak utazási ösztöndíjára. Ez ösztöndíjat *Radvány István* kir. tan., kamarai elnök 150 koronával emelte fel. A kereskedelmi miniszter ennek folytán *Radvány István* kir. tanácsoshoz, a Kereskedelmi és Iparkamara elnökéhez a következő iratot intézte: „Arról értesültem, hogy a Weidlich Pál miskolci fűszerkereskedő által a kamarának kizárólag árukereskedéssel foglalkozó kereskedelmi

alkalmazottak részére rendelkezésre bocsátott külföldi utazási ösztöndíjat Nagyságod a folyó évre a maga részéről 150 koronával felemelte. Ezen adományért őszinte köszönetemet és elismerésemet fejezem ki. Budapest, 1903. évi márczius hó 14-én Láng s. k.

Weidlich Pálhoz pedig a következő iratot intézte a miniszter: „Örömmel értesültem arról, hogy ön a miskolczi kereskedelmi és iparkamarának három éven át évi háromszáz koronát volt szives rendelkezésre bocsátani oly célból, hogy az a kamara területén kizárólag árukereskedéssel foglalkozó kereskedelmi alkalmazottaknak külföldi utazási ösztöndíj gyanánt adományoztassék. Ezen adományáért őszinte köszönetemet és elismerésemet fejezem ki. Budapest, 1903. évi márczius hó 14-én. Láng, s. k.” Ez iratot a kamara utján küldte meg az illetőnek a miniszter és a „Budapesti Közlöny” hivatalos lapban szerdán közzé is tette.

— **Jubileum.** A miskolczi önkéntes tűzoltóegylet főparancsnoka Szombathy Sándor holnap, vasárnap tölti be szolgálatának harminczadik évfordulóját. Az egylet tagjai e jubileumot fényes ünnepséggel fogják megülni s nagyszabású ünnepélyt rendeznek, melynek során a jubiléumot a felügyelő bizottság részéről Porcs János, a tagok részéről pedig Nagy Sándor szakaszparancsnok üdvözli.

— **Fáklyásmenet Diósgyőrben.** A szabadság örökké fénylő napjának, márczius 15-ének emlékéét hagyományos szokás szerint, ez idén is nagy lelkesedéssel ünnepelte meg Diósgyőr város hazaszerető népe. Egész nap dörgött a felállított és a hegyoldalban elhelyezett 16 mozsárágyú; az egész város zászlódsít öltött. Dél előtt az összes templomokban hálaadó istentisztelet volt. Este fényes kivilágítás gyönyörködtette a járó-kelőket. Majd fáklyászenével járta be a város polgársága az utcákat. Az ünnepély délután 4 órakor vette kezdetét a „Tapolca-fürdő” táncstermében. Itt a „polgári dalkör” Paniti Nagy Kálmán karnagy vezetése alatt a „Hymnus” éneklésével kezdte meg az ünnep programját, mely után a kör fáradhatatlan, agilis elnöke, dr. Derecsény Imre lelkes szavakban nyitotta meg az ünnepet. Schöff Károly jegyző volt az ünnepi szónok. Gyakori taps, éljenzés szakította félbe nagy történelmi tudásról tanuskodó lelkes beszédjét. Most Tóth Gusztáv ügyvéd-jelölt lépett a pódiumra s a „Talpra magyart” oly tüzzel szavalta el, hogy az ott megjelent hölgyek szemében könnyet fakasztott. Ilyen hatással szavalta még el Tóth Kálmán „Előre” című hazafias költeményét. Nehány szavaltat után a „polgári dalkör” a szózatot adta elő, mit a közönség is vele énekeit, bezárta az ünnep sorrendjét. Este 7 órakor folytonos ágyudörgés között indult meg a fáklyásmenet a „polgári dalkör” helyiségéből s a Kossuth-nóta éneklése mellett bejárnak a várost, a városháza előtt megállott a beláthatlan sokaságu tömeg. A városház erkélyéről Kenyeressy Károly r. kath. káplán szólott buzdítólag a néphez, vázolván a 48-iki és a mai politikai viszonyokat. Tóth Gusztáv díszmagyarban ismét gyujtva, lelkesítve szavalta messze dörgő hangján a „Talpra magyart” s a lelkes polgárság minden versszak után belezúgta a refrént: „A magyarok Istenére esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk.” A fényes, lelkes és tüntető ünnep lezajlása után a „Tapolca-fürdő” összes termeiben vacsorára gyűlt a polgárság. Pohárköszöntőket mondtak dr. Derecsény Imre, Schöff Károly, Marschalkó Károly ref. lelkész.

— **A miskolczi hírlapírók ülése.** Abból a kínos incidensből kifolyólag, melyet lapunk legutóbbi számában részleteztünk a V. H. O. Sz. miskolczi választmányja Forster Rezső elnöklése alatt szerdán este 5 és fél órakor ülést tartott. Az ülés folyamán felolvasták Szalkai Lajos szinigazgató Budapestről küldött következő táviratát:

„Hubert szerkesztő. Miskolcz. Fejezd ki részvételemet Földesnek. Balogh (színházi titkár) nevében utasítsd, hogy a tetsést azonnal dobja ki. Szalkay.”

Felolvastatott továbbá Balogh színházi titkárnak egy a választmányhoz intézett levele, melyben Szalkai igazgató megbízásából kijelenti, hogy Klein Herman főkellékest, miután az igazgatóval szerződéses viszonyban áll, azonnal elbocsátani nem lehet, azonban a főkellékes a színházi törvényszék fennhatósága alá tartozván, a színházi törvényszék méltó módon fogja a történeteket megtorolni. Ennek folytán a választmány elhatározta, hogy kedden hozott határozatát hatályon kívül helyezi, a színházat illető minden közleményeknek a lapok hasábjain tért enged s a közönség és színűg érdekében folytatja munkásságát. A megindított bünyítő perben a tárgyalás f. hó 27-ére tüzetett ki.

„Csarnok”-rovatunk helyszüke miatt mai számunkból kimaradt.

— **Halálozás.** Mély részvételt vettük a hirt, hogy özv. Rác Lipótné szül. Forster Emilia urnő f. hó 18-án elhunyt. A család a következő gyászjelentést adta ki:

Alulírottak mélyen megszorodott szívvel tudatják a számos rokon és barát nevében is, a légyobb anyja, nagynya, anyós illetve nagynéne özv. Rác Lipótné szül. Forster Emilia urnőnek életének 75-ik évében, hosszszas szeüvedés után, végkimerülés folytán márczius 18-án reggel 6 órakor történt csendes elhunytát. A megboldogult földi maradványai f. hó 20-án délután 3 órakor fognak a Városház-tér 18. számú gyászszobából az ág. ev. egyház szertartásai szerint a mindszenti ág. ev. sirkertben örök nyugalomra tetetni. Miskolcz, 1903. márczius 18. Az örök világozás fényeskedjék neki! Rác Kálmán fia. Urszinyi Jánosné szül. Rác Ida, özv. Szathmáry Gáborné szül. Rác Etelka, Remenyik Boldizsárné szül. Rác Ilona, Noszticzius Gézáné szül. Rác Emma, Vályi Józsefné szül. Rác Szidónia, Csukássy Istvánné szül. Rác Aranka leányai. Özv. dr. Rác Imréné szül. Hederváry Gizella menyje. Forster Rezső unokaöccse és neje szül. Turiet Paula, Urszinyi János, Remenyik Boldizsár, Noszticzius Géza, Vályi József, Csukássy István vök. ifj. dr. Urszinyi János, Urszinyi Pál, Urszinyi Andor, Urszinyi Matild, Urszinyi Ilona, Remenyik Irén, Remenyik Ilona, Remenyik Etelka, Remenyik Erzsébet, Remenyik Emilia, Vályi Ludovika, férj. Kamenitzky Sándorné unokák. Vályi Margitka, Vályi Etelka, Csukássy Ilonka, Csukássy Margitka, Noszticzius Árpád Noszticzius Tibor, Noszticzius Jenő, Nosztibzius Ida, Rác Pali, Rác Ilonka, Rác Mariska unokák.

— **A villamos vasut kiépítése.** A villamos vasutnak a diósgyőri vasgyárig leendő kiépítése tárgyában csütörtökön d. n. a Kereskedelmi és Iparkamara tanácskozási termében értekezletet tartottak, a melyen Radvány István kir. tanácsos, elnök, dr. Szentpáli István polgármester, Fleischmann Győző vasgyári igazgató, Márkup Ferencz vasgyári felügyelő, Lichtenstein József a villamosági r. t. és a Hitelintézet képviselőjében, Koos Soma kamarai alelnök, ugy is, mint a Hitelbank képviselője, Pfliegler Ferencz kamarai alelnök, Mikuleczky István a Takarékegylet, dr. Engel Arnold a Borsodmegyei Takarékpénztár képviselőjében, Sugár Ignác kamarai titkár vettek részt. Miután Radvány István elnök üdvözölte az értekezlet tagjait s behatóan ismertette a villamos vasutnak a vasgyárig leendő kiépítését, Lichtenstein József, mint a villanyossági r. t. képviselője szólalt fel s utalt arra, hogy tekintettel azon körülményre, hogy a városi villamoshoz fűzött remények nem valósultak meg, a mennyiben a vasutba fektetett tőke hozatéka 1900. évben 32,000 K volt, 2 1/2%, 1901. évben csak 27,000 K 2%, sőt már 1902. évben már csak 26,000 K volt. A társaság a villamos esetleges más, hozzájárulások nélkül nem építteti ki a vasgyá-

rig, de nem zárkozik el a létesítés munkájában való részvétel elől, ha ezt más vállalat eszközöli. Egyéni nézete szerint a vasut kiépítése szerint nemcsak a városnak, de a vasgyárnak is érdekében áll. Végül ajánlotta, hogy a kivitel érdekében a jelenlevők alakuljanak bizottsággá. Dr. Szentpáli István polgármester a vasut kiépítését Miskolcz város kereskedelmi, ipari és társadalmi életére fontosnak tartja s reméli, hogy a város közönsége sem vonná meg támogatását. Márkup Ferencz a diósgyőri m. kir. vas- és aczélgyár szempontjából a vasutat üdvösnek és kívánatosnak tartja. 1500 munkás lakik Miskolczon, nem számítva ezek családtagjait. Azt hiszi, hogy a napközi forgalom kívül naponta 600—600 munkás vonná ki- és be igénybe a vasutat, a tisztviselőket a hozzátartozókat s a gyári alkalmazottakat nem számítva. A gyár nemcsak erkölcsileg támogatná a vasutat, de a szállítási díjak levonásával, építkezési anyagokkal. Koos Soma a Hitelbank nevében, Mikuleczky István a Takarékegylet nevében, Lichtenstein József a Hitelintézet nevében és dr. Engel Arnold a Borsodmegyei Takarékpénztár nevében üdvözli az eszmét s erkölcsi és anyagi támogatást ígér. Hozzászóltak még a tárgyhöz Sugár Ignác és Pfliegler Ferencz is s ezután Radvány István kimondta a határozatot, a mely szerint a miskolcz—diósgyőrvasgyári vasut kiépítésének szükségességéről meglévő győződve, ennek megvalósítása érdekében a Kamara vezetése alatt bizottsággá alakulnak s kivitel érdekében a szükséges előmunkálatokat sürgősen foganatba teszik. Ezzel az értekezlet véget ért.

— **Esküdtek kisorsolása.** A miskolczi kir. törvényszék, mint esküdttörvényszék tanácsa, a kir. ügyészség s az ügyvédi kamara képviselői előtt szerdán délelőtt sorsolták ki a f. évi április hó elején megtartandó esküdtszéki ciklusban működő esküdteket. A törvényszék részéről megjelentek: Ortvy Miksa kuriai bíró, elnök, dr. Zelelenka Lajos és Hekkel Károly kir. törvényszéki bírák. Prámer Gusztáv jegyző. A kir. ügyészség képviselőjében: dr. Szapári József kir. alügyész. Az ügyvédi kamara megbízásából és képviselőjében Petró József ügyvéd jelent meg. A sorsolás megejtetve, rendes esküdtek lettek: Bátorfi Ferencz kocsigyártó, Berliner Izó kereskedő, Cseh István földmives, Csorba József földmives, Czelláth Bálint ügyvéd, Fodor Manó kereskedő, Fried Zsigmond földbérő (M.-Keresztes), Friedman Bertalan terménykereskedő, dr. Hebrony József ügyvéd (S.-Szt-Péter), Klein Ágoston szatócs és korcsmáros, Korach Vilmos kereskedő, László Adolf keresk., Lichtenstein L. kereskedő, Lidy Kálmán kisbirtokos (M.-Keresztes), Marusák Károly hivatalnok, Megay Róbert cukrász, dr. Németh Imre ügyvéd, Pfliegler Ferencz kereskedő, Róth Zsigmond nyugal. tanító, Schvarcz Herman kereskedő (Zsolcaiz-u. 18), Schulcz Mór kereskedő, Siráky Árpád hivatalnok, dr. Sugár Jakab ügyvéd, Susták Antal ügyvéd (Sajó-Szentpéter), Szántó Mór kereskedő, Weisz Mór kereskedő (Buzatér 3.), Wexler Simon kereskedő Weiszkopf Zsigmond kereskedő. Pótesküdték lettek: Balogh Pál lakatos, Domán József kereskedő, Goldsmann Mór kereskedő, Gomba Gyula korcsmáros, Gombár Péter kovács, Heinemann Frigyes kertész, Schaffer Ignác mészáros, Simon Mór kereskedő, Takács János magánzó, Varga Lajos timár.

— **A miskolczi demokrata-kör** ma este 8 órakor saját körhelyiségében felolvasó estélyt tart, melynek során Kiss Lajos ev. ref. főgimnáziumi tanár, lapunk munkatársa fog „Iparteremtés” czimen nagyon érdekesnek ígérkező felolvasást tartani, mely felolvasóestélyre a t. kortagok minél számosabban való megjelenésre ezennel felkéretnek.

— **Hymen.** dr. Rác Ödön a nagyváradi országos bábaképző intézet tanársegéde, dr. Rác József helybéli gyakorló orvos fia f. hó 25-én vezetni oltárhoz Incoe Lajos vállalkozó mérnök leányát, Irénkét Nagyváradon.

— **Próba bál.** Török Ignác, városunk jó hírnévnek örvendő tánc- és illemtanára f. hó 22-én este a Korona disztermében próbált tart, mikor is a legújabb modern táncokat növendékei által bemutatja. Felhívjuk e mulatságra úgy a mulatni szerető ifjúságot, valamint a szülők figyelmét is, mert Török Ignác igazán megérdemli a támogatást. A próba bál iránt általános érdeklődés nyilvánul.

— **A molnárak gyűlése.** Csütörtök délelőtt 11 órakor a Budapest szállodában a malomiparosok közös érdekeik megóvása céljából ülést tartottak, melyen Vörös László nyug. államtitkár elnökölt. Jelen voltak: *Julassy Ödön*, az „Országos Molnár-Egyesület titkára, dr. *Szentpáli István* polgármester, *Katona Béla* a „Magyar Nemzetgazda“ szerkesztője, *Lányi Lajos* s. iparfelügyelő, *Sugár Ignác* kamarai titkár, ezenkívül 43 helyi és vidéki molnár-mester. A gyűlésen a körzet megalakítását hosszabb vita után kimondották s a jelenlevők aláírásukkal vállalt magukra nézve kötelezőknek az egyöntetű vámo ást. Az elnök indítványára ugyancsak kimondotta a gyűlés, hogy a felállított és a megalakított „körzet“ csatlakozik az „Országos Molnárregylet“-hez majd az „Országos Molnárbank Részvénytársaság“ az egyes ügyekben történendő magatartását és annak tulajdonképeni célját precizizozza. Apróbb ügyek elintézése után a gyűlés délután két órakor ért véget.

— **Felolvasás.** Terge Pál városi hivatalnok f. hó 22-én, vasárnap d. u. 3 órakor a cselédügyről felolvasást tart a városháza tanácstermében. Belépő-díj nincs.

— **Közgyűlés.** A Miskolczi Önk. Tűzoltó-Egyet évi rendes közgyűlését a városháza nagytermében f. évi márczius hó 22-én, vasárnap d. e. 10 órakor tartja meg.

— **Turul.** A Széchenyi utcai korzón sétáló közönségnek bizonyára feltűnt az a sürgösen dolgozó munkásra, mely néhány nap óta a Seper-szálló épületeinek egyik üzlete előtt foglalkozott.

Ez a munka ma nyerte befejezését s örömmel jelenthetjük, hogy az izlés és csin tekintetében minden várakozásunkat felülmulta. A „Turul“ czipőgyár, mely az említett helyiségben nyitotta meg helybeli főraktárát, minden tekintetben meg lehet elégedve a hatással, melyet új üzletének úgy külső, mint belső berendezésével keltett; de meg lehet elégedve szépségtől szempontból városunk is, mert a „Turul“ czipőgyár új irányt adott egyhangú idejét mult formák után haladó városunk műzslésének.

Kiemeljük, hogy a mű helybeli iparosaink Szőke Pál műasztalos és Hradil V. festő díszes munkája.

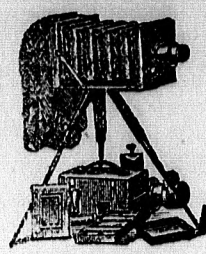
Hiszszük, hogy ez új üzletünk is megfog felelni a „Turul“ czipőgyár hazánknak ezen egyik legjelentékenyebb ipartelepe várakozásának, mert úgy tudjuk, hogy a „Turul“ czipőgyár nemcsak feltűnő olcsósága, hanem kitűnőségeinél fogva is megérdemli a közönség pártolását.

— **Mindenki tudja, hogy a Mauthner-féle impregnált takarmányrépamag a legnagyobb termést adja, hogy a konyhakerti magvaiból a legjobb főzelék és zöldség terem és hogy virágmagvaiból fakad a legszebb virág. Szóval a Mauthner-féle magvak a legjobbak, részletei a legnagyobbak és árai igen olcsók.**

x **Orvosi körökben.** már rég ismert tény, hogy a *Ferencs József keserűvíz* valamennyi hasonló vizet, tartós hashajtó hatása és emlitésre méltó kellemes ízénél fogva, már kis adagban is tetemesen felülmulja. Kérjünk határozottan *Ferencs József keserűvizet*

x **Legújabb kosztüm-kelmék.** tavaszi ujdonságok és teljes menyasszonyi kelengyéket egyszerszerűbb *Braunfeld Sándor áruházában* beszerezni, amennyiben ez az egyedüli hely, hol minden egyes cikken a legolcsóbb, de szorosan szabott ár számokkal fel van tüntetve, mi által az alku és tulfizetés teljesen ki van zárva.

DUNKY FIVÉREK

cs. és kir. udv. fényképezők
Miskolcz, Városháztér 20.
Külön e célra épített
kényelmes műintézet.
Remek **gyermek-fényképek**
nagyítások
művészi kivitelben. — Platin és
akwarelek bármely kép után. — Műkedvelők részére
eladó kis gépek és vegyszerek.

IRODALOM és MŰVÉSZET.

— **Blaha Lujza Miskolczon.** A nemzet csalogánya újból eljött városunkba s ma este a „*A tót leány*“-ban, holnap pedig „*A piros bugyelláris*“-ban lép fel. A közönség a vendégfellépések iránt élénken érdeklődik s az összes jegyeket elkapkotta.

A **szinügyi bizottságról.** Élénken tárgyalják most városunkban a szinügyi bizottság botrányos dolgait, melynek egyes részleteivel mult év december havában több fővárosi lap is foglalkozott s a mely ezuttal az Országos Színészegyesületnek e napokban tartott közgyűlésén újból felszínre került. A közgyűlés lefolyását a „Pesti Napló“ elég részletességgel hozta, azt ma egy heti számunkban mi is bőven ismertettük. A szinügyi bizottság e tárgyban vasárnap este ülést tartott, a melyen tiltakozván a vádak ellen, egy nyilatkozatot adtak ki s a megtorló lépések megtétele iránt intézkedtek. A fővárosban tartózkodó Szalkai igazgatót sürgönyileg lerendelték Miskolczra a keddi esti ülésre, a melyen vissza akarták vele szivatni a közgyűlésen mondottakat. Szalkai

nagyon helyesen, nem jött el s így a kedden megtartott ülésen csak a levelét olvasták fel, a melyet azonban teljes terjedelmében a szinügyi bizottság jónak látott nem közzétenni s csak azokat az apró részleteket ismertette a B. M. L.-ban, a melyek éppenséggel semmit sem tartalmaznak. A „Pesti Napló“ szerdai számában a szinügyi bizottság tiltakozó nyilatkozatával szemben továbbra is fenntartotta állításait s nincs okunk kétkedni, hogy az abban foglaltak mind valók. Ez ügyben *Bisony Ákos*, *Soltész Nagy Kálmán*, *Bartányi Gyula* és dr. *Tarnai Gyula* szerdán Budapestre utaztak.

Megjegyezzük, hogy a szinügyi bizottság s főleg annak elnökének viselt dolgait ismertetni, a kiküldötték visszajövetele után, kötelességünknek fogjuk tartani.

Lapunk zártakor értesülünk, hogy a kiküldötték minden eredmény nélkül érkeztek haza.

Árverési hirdetmény a népkerti vigadó bérbeadására.

A Miskolcz város közönsége tulajdonát képező népkerti vigadó és a vele összekötött kizárólagos vendégloji jog, az erre vonatkozó szerződés megkötésétől 1906. év szeptember 15-ig terjedő időre szóló bérbeadására nézve 1908. évi márczius hó 31-én d. u. 3 órakor a polgármesteri hivatalos helyiségben zárt ajánlati versenytárgyalás fog tartatni.

Bánatpénzül 200 korona az árverés megkezdése alkalmával leteendő.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt a városi számvevői hivatalban megtekinthetők.

Kelt Miskolczon, 1908 évi márczius hó 20-án
Dr. *Szentpáli* polgármester.

Pártoljuk a magyar ipart!

Turul czipőgyár

r. t.
Temesvár

Befizetett alaptőke 2 millió korona.

29

saját eladási telepe hazánkban.

Főraktára:

Miskolczon,

Széchenyi-uteza 39. Seper-szálloda épületében.

Magyar gyártmányu

jó, tartós és olcsó czipőt
csak ott vásároljunk!

Gyári szabott árak a talpa vésvé.

A miskolci Ipartestület betegsegélyző pénztárának 1902. évi zárszámadása.

Folyó szám	B e v é t e l e k	Pénzösszeg		Folyó szám	K i a d á s o k	Pénzösszeg	
		kor.	fill.			kor.	fill.
1	Pénztári maradvány 1902. évi december hó 31-én	1659	20	1	Személyi kiadások a) jegyzőnek	600	—
2	Heti járulékokból				b) könyvelő	1900	07
	a) biztosításra kötelezett 9666 kor. 32 fillér				c) pénztárnok tiszteletdíja	300	—
	b) a munkaadóktól 4833 „ 63 „	14499	95		d) az irnoknak	750	02
3	Tagkönyvek árából	123	80		e) szolga fizetésébe	360	—
4	Büntetéspénzekből	50	—	2	Az orvosok fizetésébe (1 és 1/2 évi tiszteletdíj)	3000	—
5	Keresk. miniszter 2648/VIII/1903. sz. engedélye alapján a tartaléktőkéből	5000	—	3	Gyógyszerekért	4583	92
				4	Gyógyvizekért	1287	26
				5	Kórházi ápolási díj 150 tag után 2842 napra	5513	18
				6	Táppénzek 402 tagnak 3562 napra	2447	19
				7	Temetési járulék 10 tag után	238	80
				8	Nyomatvány és könyvkötő munkákért	260	40
				9	Házbér	500	—
				10	Kötszerekért	61	40
				11	Fűtés, világítás	113	29
				12	Irodai szerekért	28	52
				13	Vegyés kiadások vegyanyagért	75	50
				14	Foghuzási számlán	108	80
					Összes kiadás	21128	35
					Egyenleg mint maradvány	204	60
					Összesen	21332	95
		21332	95				

Miskolczon, 1902. évi december hó 31-én.

Ujhelyi Miklós,
pénztárnok.

Karla Bertalan,
elnök.

Kopácsy Béla,
jegyző.

Pálfy József,
könyvelő.

Ezen számadás általunk a mai napon a napló s okmányokkal történt tüzetes egybehasonlítás mellett felülvizsgáltatván, helyesen egybeállítva találtatott s a felmentvénynek megadását javasoljuk.

Miskolczon, 1903. évi február hó.

Hricz Andor,
felügyelő biz. tag.

Polacsek Arnold,
felügyelő biz. tag.

Eszterák,
felügyelő biz. tag.

A miskolci Ipartestület betegsegélyző pénztárának 1902. évi vagyon- és teher-mérlege.

Folyó szám	V a g y o n	Pénzösszeg		Folyó szám	T e h e r	Pénzösszeg	
		kor.	fill.			kor.	fill.
1	Pénztári készpénzmaradvány 1902. december 31-én	204	60	1	1893. április 1-től 1902. december 31-ig a betegsegélyző-pénztár összes bevétele tagdíjakból		
2	Postatakarékpénztári betét 1902. december 31-ig esett kamatával az 5261. sz. cheque-számlán	223	74		131.110 kor. 03 fillér, ennek 10% a tartalék-tőke javára	18110	03
3	A Miskolci Takarékgylet 8829. és 2690. számú betétkönyvön e-helyezve a tőkében	2557	41				
4	Heti járulék hátralékokból	4605	19				
5	Berendezési számla 5% avulás le	70	—				
6	400 db. tagkönyvecske kiállításai értéke	80	—				
	Összes vagyon	7740	94				
	Egyenleg mint hiány	5369	09				
	Összesen	13110	03		Összes teher	18110	03

Miskolczon, 1902. december 31-én.

Karla Bertalan,
elnök.

Ujhelyi Miklós,
pénztárnok.

Kopácsy Béla,
jegyző.

Pálfy József,
könyvelő.

Ezen vagyon- és tehermérleg alulírottak által a mai napon felmutatott okmányokkal történt tüzetes egybehasonlítás folytán felülvizsgáltatott, helyesen egybeállítva találtatott.

Miskolczon, 1903. évi február hó.

Hricz Andor,
felügyelő biz. tag.

Polacsek Arnold,
felügyelő biz. tag.

Eszterák,
felügyelő biz. tag.

Nagy bérház-eladás.

Az Egri Kereskedelmi és Iparhitelintézet csődtömegéhez tartozó, Egerben a legelőkelőbb helyen a Lyceum mellett, a Piacz-utczában lévő, legkevesebb 4000 kor. évi béröszeget jövedelmező, nagy telekkel bíró,

modern, diszes emeletes ház versenytárgyalás útján eladó.

A venni szándékozók zárt ajánlataikat 2000 kor. bánatpénznek alulírott kezéhez letétele mellett 1903. év április hó 16. napjának déli 12 órájáig alulírott csődtömeggondnokhoz adják be. A csődválasztmány az ajánlatok fölött Fenyvesy Sándor ur csődválasztmányi elnöknek Egerben, az alapítványi épületben lévő hivatalos irodájában ugyanazon a napon (ápril 16.) délután 3 órakor tartandó csődválasztmányi ülesen az ajánlattevőkkel szóbelileg megtartandó versenytárgyalás útján fog határozni. A csődválasztmány fenntartja a jogát, hogy az ajánlatok el, vagy el nem fogadása fölött szabadon határozhasson.

Kelt Egerben, 1903. év márczius hó 17. napján.

Babocsay Sándor,

ügyvéd, az Egri Kereskedelmi és Iparhitelintézet csődtömeggondnoka.

Régi igazság

de mindig új marad, hogy

jó bornak nem kell czégér.

Sem fényes kirakat, sem humbug
s mégis mindenki tudja már, hogy a

legjobb czipőket

a bőripari termelő szövetkezet áru-
csarnokában lehet kapni.

Minden czipő miskolczi kisiparos
munkája, tehát nem gyári munka.

Mindenki, ki magát magyarnak
vallja és esze, szive helyén van, ha
czipőre van szüksége,

**rendelje miskolczi
iparosnál,**

de ha bolti czipőhöz van szokva,
vásároljon a

**Bőrszövetkezeti
czipőraktárban**

Kazinczy-utca 5.,

a bérkocsi-állomás felőli oldalon.

Schicht-szappan

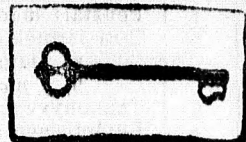
Szarvas

Védjegy:

Kulcs

Legjobb, legkiadósabb és ezért
a legolcsóbb szappan. Minden
káros anyagoktól mentes.

Mindenütt kapható.

Vásárlásnál ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht” felirattal
és a védjegy egyikével el van-e látva.

**Megvételre kerestetik sürgősen
egy birtok 200,000 koronáig,
csinos lakóházzal és parkkal.**

Bővebbet ifj. Karácsonyi György fakeskedőnél.

Bor

Hordónként is eladó.

Bor

Minden szombat friss disznót

Igyunk! Jó, tisztán kezelt, egészséges borokat,
melyek egészséges és beteg emberekre
nézve egyaránt nélkülözhetetlenek.

A jó bor az egészséges embereket fölfrissíti, a be-
teget meggyógyítja. Ilyen jó borok találhatók:

Mayer József borpinczejében és ven-
dégelőjében, melyről köny-
nyen meggyőződést szerezhet.

Itt a legnagyobb választékban kaphatók a jó borok, u. m.:

1 l. d.-patai bor	32 kr.
1 l. asztali bor Bizony Ákos termése	40 "
1 l. rizling	50 "
1 l. trameni	60 "
1/2 l. toicsvai szamorodni	80 "
1/2 l. aszu	2 frt 50 kr.
1 l. szegszárdi vörös	1 frt —

Delután 3 óráig meleg ebed!

Bor

1 liter édes ürmös 70 kr.

Bor

810/a. 903. szám.

Árverési hirdetmény.

Miskolcz város árvaszéke részéről ezennel közhírré tétetik
hogy a gondnokság alatt álló **Gulyás József** tulajdonát képező
a leltári összeírás 26. tétele alatti 1114 korona és 50 fillerre be-
esült 25 hordó, illetve 3715 liter

bor

f. 1903. évi április hó 2-ik napján d. e. 9 órakor Mis-
kolczon, az avasi 326. számú Gulyás-féle borpinczejében megtar-
tandó hatósági nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek készpénz-
fizetés mellett becsáron alul is el fog adatni.

Kelt Miskolczon, Miskolcz város árvaszékének 1903. márcz
13-án tartott ülésében.

Dr. Szentpál
elnök.

Hivatalosan ólomzárolt, arankamentes

lóher- és luczernamag

eredeti fajtisza takarmányrépamag,

továbbá mindennemű más **mezőgazdasági, konyhakerti s virágmag,**
kereskedésem régi jó hírnevéhez hiven, legjobb minőségben kapható

WEIDLICH PÁL magkereskedésében **MISKOLCZON.**
a „fekete kutyához” —

Arjegyzéket vagy mintát kívánatra bérmentve küldök.